बिभेद शिखरं घोरं श्वेतस्य तरसा गिरेः। स तेनाभिहतो दीर्णो गिरिः श्वेतोऽचलैः सह। १४२२५
उत्पपात महीं त्यक्त्वा भीतः स सुमहात्मनः। ततः प्रव्यथिता भूमिर्व्यशीर्य्यत समन्ततः।
आर्त्ता स्कन्दं समासाद्य पुनर्व्वलवती बभौ। पर्व्वताश्च नमस्कृत्य तमेव पृथिवीं गताः।
अथैनमभजल्लोकः स्कन्दं शुक्लस्य पञ्चमीं।

इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि मार्कण्डेयसमास्यापर्व्वणि स्कन्दोत्पत्तौ चतुर्व्विंशत्यधिकद्विशततोऽध्यायः॥ २२४॥

॥ मार्कण्डेय उवाच॥ तस्मिन् जाते महासत्त्वे महासेने महाबले। समुत्तस्थुर्महोत्पाता घोररूपाः पृथग्विधाः।
स्त्रीपुंसोर्व्विपरीतश्च तथा द्वन्द्वानि यानि च। यहा दीप्ता दिशं खञ्च रराज च मही भृशं। १४२३०
ऋषयश्च महाघोरान् दृष्ट्वोत्पातान् समन्ततः। अकुर्व्वन् शान्तिमुद्विग्ना लोकानां लोकभावनाः।
निवसन्ति वने ये तु तस्मिंश्चैवरथे जनाः। ते ऽब्रुवन्नेष नोऽनर्थः पावकेनाहितो महान्।
सङ्गम्य षड्भिः पत्नीभिः सप्तर्षीणामिति स्म ह। अपरे गरुडीमाहुस्त्वयाऽनर्थोऽयमाहृतः।
यैर्दृष्टा सा तदा देवी तस्या रूपेण गच्छती। न तु तत्स्वाहया कर्म्म कृतं जानाति वै जनः।
सुपर्णी तु वचः श्रुत्वा ममायं तनयस्त्विति। उपगम्य शनैः स्कन्दमाहाहं जननी तव। १४२३५
अथ सप्तर्षयः श्रुत्वा जातं पुत्त्रं महौजसं। तत्यजुः षट् तदा पत्नीर्व्विना देवीमरुन्धतीं।
षड्भिरेव तदा जातमाहुस्तद्वनवासिनः। सप्तर्षीनाह च स्वाहा मम पुत्त्रोऽयमित्युत।
अहं जाने नैतदेवमिति राजन् पुनःपुनः। विश्वामित्रस्तु कृत्वेष्टिं सप्तर्षीणां महामुनिः।
पावकं कामसन्तप्तमदृष्टः पृष्ठतोऽन्वगात्। तत्तेन निखिलं सर्व्वमवबुद्धं यथातथं।
विश्वामित्रस्तु प्रथमं कुमारं शरणङ्गतः। स्तवं दिव्यं संप्रचक्रे महासेनस्य चापि सः। १४२४०
मङ्गलानि च सर्व्वाणि कौमाराणि चयोदश। जातकर्म्मादिकास्तस्य क्रियाश्चक्रे महामुनिः।
षड्वक्त्रस्य तु माहात्म्यं कुक्कुटस्य तु साधनं। शक्त्या देव्याः साधनञ्च तथा परिषदामपि।
विश्वामित्रश्चकारैतत् कर्म्म लोकहिताय वै। तस्मादृषिः कुमारस्य विश्वामित्रोऽभवत् प्रियः।
अन्वजानाच्च स्वाहाया रूपान्यत्वं महामुनिः। अब्रवीच्च मुनीन् सर्व्वान्नापराध्यन्ति वै स्त्रियः।
श्रुत्वा तु तत्त्वतस्तस्मात्ते पत्नीः सर्व्वतोऽत्यजन्॥ मार्कण्डेय उवाच॥ स्कन्दं श्रुत्वा तदा देवा वासवं सहिताऽब्रुवन्। १४२४५
अविषह्यं बलं स्कन्दे जहि शक्राशु माचिरं। यदिवा न निहंस्येनं देवेन्द्रोऽयं भविष्यति।
त्रैलोक्यं सन्निगृह्यास्मांस्त्वाञ्च शक्र महाबलः। स तानुवाच व्यथितो बालोऽयं सुमहाबलः।
स्रष्टारमपि लोकानां युधि विक्रम्य नाशयेत्। नबालमुत्सहे हन्तुमिति शक्रः प्रभाषते।
तेऽब्रुवन्नास्ति ते वीर्य्यं यत एवं प्रभाषसे। सर्व्वास्त्वद्याभिगच्छन्तु स्कन्दं लोकस्य मातरः।
कामवीर्य्या घ्नन्तु चैनं तथेत्युक्त्वा च ता ययुः। तमप्रतिबलं दृष्ट्वा विषन्नवदनास्तु ताः। १४२५०
अशक्योऽयं विचिन्त्यैवं तमेव शरणं ययुः। ऊचुश्चैनं त्वमस्माकं पुत्त्रो भव महाबल।
अभिनन्दस्व नः सर्व्वाः प्रस्तुताः स्नेहविक्लवाः। तासां तद्वचनं श्रुत्वा पातुकामस्तनान् प्रभुः।
ताः संपूज्य महासेनः कामांश्चासां प्रदाय सः। अपश्यदग्निमायान्तं पितरं बलिनं बली।